

Route 66 Harley-Davidsonilla

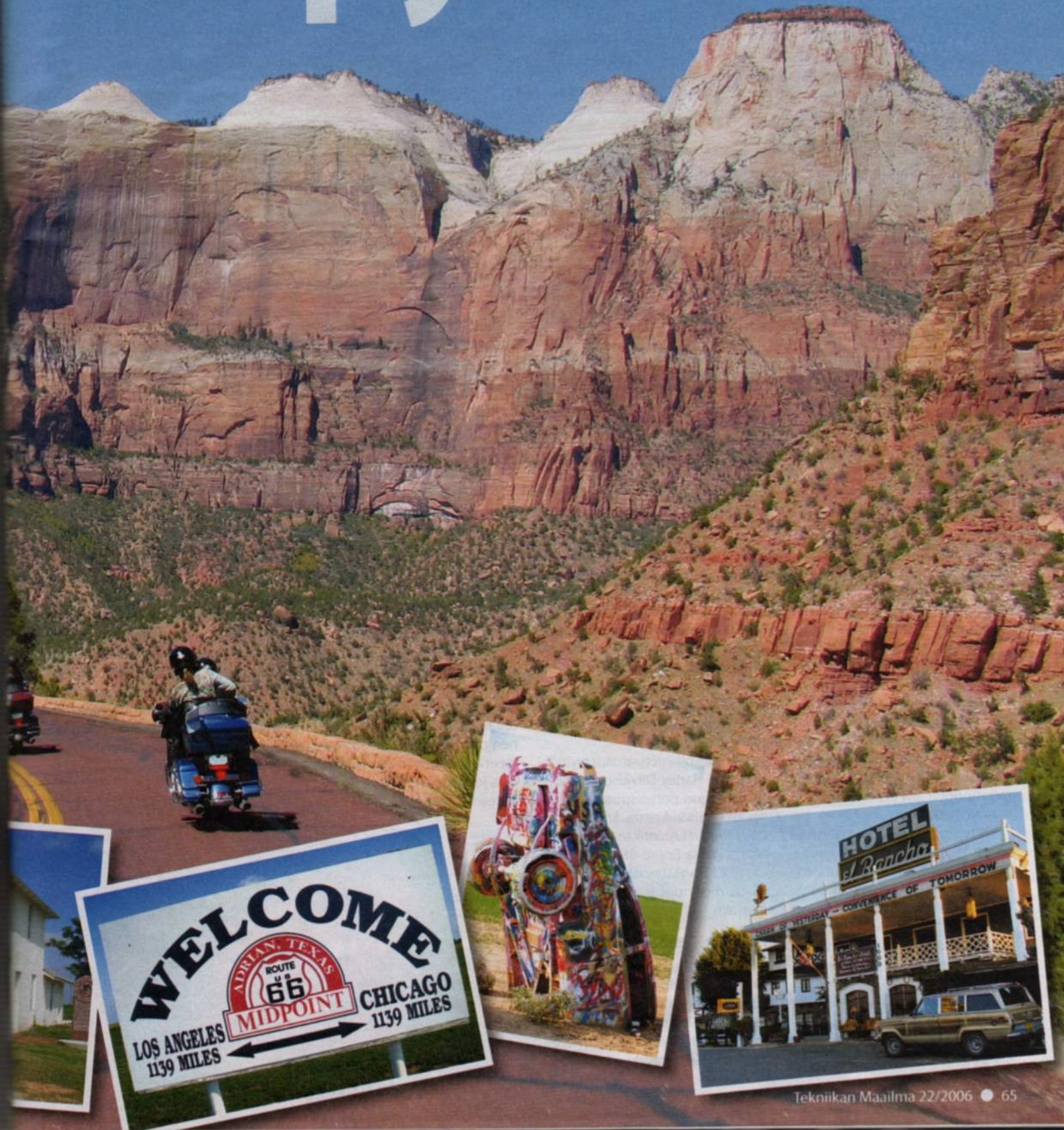
Unelma kahd

RAIMO HAAPANIEMI
RAIMO HAAPANIEMI,
PEKKA HUTTUNEN, JARI LUNDAN,
ESSI SIVULA, HARRI SOJAKKA
ja RAIMO VILJANEN, kuvat

Mies tarvitsee unelmansa toteuttamiseen vain moottoripyörän ja riittävän pitkän tien. Pörytetään siis Harley-Davidson käyntiin ja lähdetään Route 66:lle, maailman kuuluisimmalle tielle. Lähes 4 000 kilometrin pituinen tie kulkee Chicagosta Los Angelesiin. Tie vie Amerikan sydämeen – ja se voi viedä myös matkaajan sydämen.

ella pyörällä

**"It winds from
Chicago to L.A.
More than 2000 miles
all the way
Get your kicks on
Route 66..."**

Bobby Troup: Route 66

Meillä kertyi kilometrejä paljon Routea enemmän, tarkalleen 4 958. Emme eksyneet, mutta teimme Routelta poikkeaman kiinnostaville paikoille. Tai kyllä me välillä vähän eksyimme, sillä aika ajoitin Route katoaa, päättyy kokonaan tai muuttuu sen kaltaiseksi hiekkatieksi, jonne moottoripyörällä ei ole asiaa.

Ai siis ketkä me?

Yhdentoista pyörän porukka koostui PeterPanMaailman ryhmämatkalaisista. PeterPan järjesti viime kesänä ensimmäisen kerran Route 66-ajomatkoja, jotka täyttyivät nopeasti. Eikä ihme, sillä jokaisen moottoripyöräilyä harrastavan haaveena on joskus ajaa Route 66 alusta loppuun.

Syyskuun reissun matkalaiset tulivat eri puolilta Suomea, yksi kyytiläinen oli Virossa. Mitään poikasia matkaan ei lähtenyt, kuskien keski-

ikä oli 53 vuotta. Suurin osa oli pitkän linjan motoristeja, ajovuosia oli takana parhaimmillaan 40. Matkanjohtaja sekä viisi muuta ajoivat yksin, viidellä oli mukana vaimo tai tyttöystävä – salarakkaita ei matkassa tietävästi ollut. Yksi pariskunta oli hämmäskellyksellä.

Matkaan olisi tietysti ollut tyylikästä lähteä Harley-Davidsonin kodista, Chicagon pohjoispuolella sijaitsevasta Milwaukeeesta, koska kulkupoleina olivat Amerikan ikonipyörät. Mutta koska Route 66 lähtee virallisesti Chicagosta, aloitetaan sieltä. Siispä moottorit louskuttamaan ja menoksi.

H-D:llä vai moottorisohvalla?

Yksi matkalainen haluaa ajaa Harrikan sijasta Honda Gold Wingillä. Se hänelle suodaan – tosin mies kyllä saa kuulla valinnastaan hyvältätoista irvailua koko matkan ajan. Varsinkin harrikkaväki, siis ne, jotka

Suomessakin ajavat H-D:llä, ottavat "moottorisohva"-herjailusta kaiken ilon irti.

Wingisti perustelee valintansa näin: "Minä olen tullut tänne lomailmaan ja rentoutumaan, en tekemään töitä." Monet muutkin kokeilevat hänen pyöränsä reissun aikana, ja ilmeet ajon jälkeen ovat varsinkin mairit, jotkut eivät Wingin jälkeen halua pala-

ta H-D:n sarviin enää ollenkaan.

Pyörät vuokrataan Eaglerider-nimisestä yrityksestä, jolla on vuokratisteitä eri puolilla Yhdysvaltoja (kts. erillinen juttu vuokraamosta ja hinnoista). Homma tuntuu ammattitaitoiselta; uudehkot, viimeisen päälle puunatut pyörät odottavat siistissä

VANHAA Routen betonitietä löytyy vielä muutamista kohdista.

rivissä vuokraamon pihalla, ja jokaiselle annetaan pyörästä lyhyt käyttöopastus.

Amerikkalaiseen tapaan paperisota vuokraamossa on melkoista, ja puumerkkejä tarvitaan moneen kohtaan. Lopuksi vielä kysytään

ROUTE 66 etenee monin paikoin aivan Interstate-ten vieressä.

80-vuotias teiden äiti

■ Route 66:n isänä pidetään tulsalaista **Cyrus Averya**, joka esitti tieideansa vuonna 1923. Hän halusi kehittää yhtenäisen tien, joka veisi pohjoisen Suurilta järvilta Tyynellemerelle.

■ Tie otettiin käyttöön vuonna 1926 yhdistämällä jo olemassa olevia teitä ja rakentamalla uusia osuuksia. Viralliselta nimeltään U.S. Highway 66 lähti Chicagosta ja päättyi Los Angelesiin, tarkemmin Santa Monicaan.

■ Suuren lamakauden aikana 1930-luvulla tiestä tuli unelmien tie, kun sadattuhannet köyhyyden kurjistamat työläiset ja katovuosien lannistamat maanviljelijät lähtivät kohti länttä, jossa kaiken piti olla paremmin. **John Steinbeckin** romaanin *Vihan hedelmät* (*Grapes of Wrath*) kertoo tästä suuresta muuttoliikkeestä.

■ Tielle alettiin suunnitella vaihtoehtoja toisen maailmansodan jälkeen. **Dwight D. Eisenhower** ihastui sodan aikana saksalaisiin autobaanoihin ja toi idean leveistä, suorista ja nopeista teistä Yhdysvaltoihin. Vähitellen tämä Interstate Highway -järjestelmä korvasi monet tiet. Route 66 lopetettiin virallisesti vuonna 1985, nykyisin sen korvaavat Interstate-tiet I-55, I-44, I-40, I-15 ja I-10.

■ Route 66 ei kuitenkaan kuollut tähän, ja suuri osa siitä – joidenkin laskelmien mukaan 85 prosenttia – on edelleen ajettavissa. Tie on kokenut renessanssin, kun sen varrella olevat kaupungit ovat alkaneet jälleen hyödyntää 66:n mainetta. Tien historiaa vaalivat monet alueelliset yhdistykset sekä kansallinen National Historic Route 66 Association.

■ Tien kokonaispituus on 2 347 mailia eli 3 770 kilometriä. Pituus tosin riippuu linjauksesta, joidenkin mittausten mukaan pituus on 2 278 mailia, joidenkin taas 2 449 mailia. Virallista pituutta ei varsinaisesti ole.

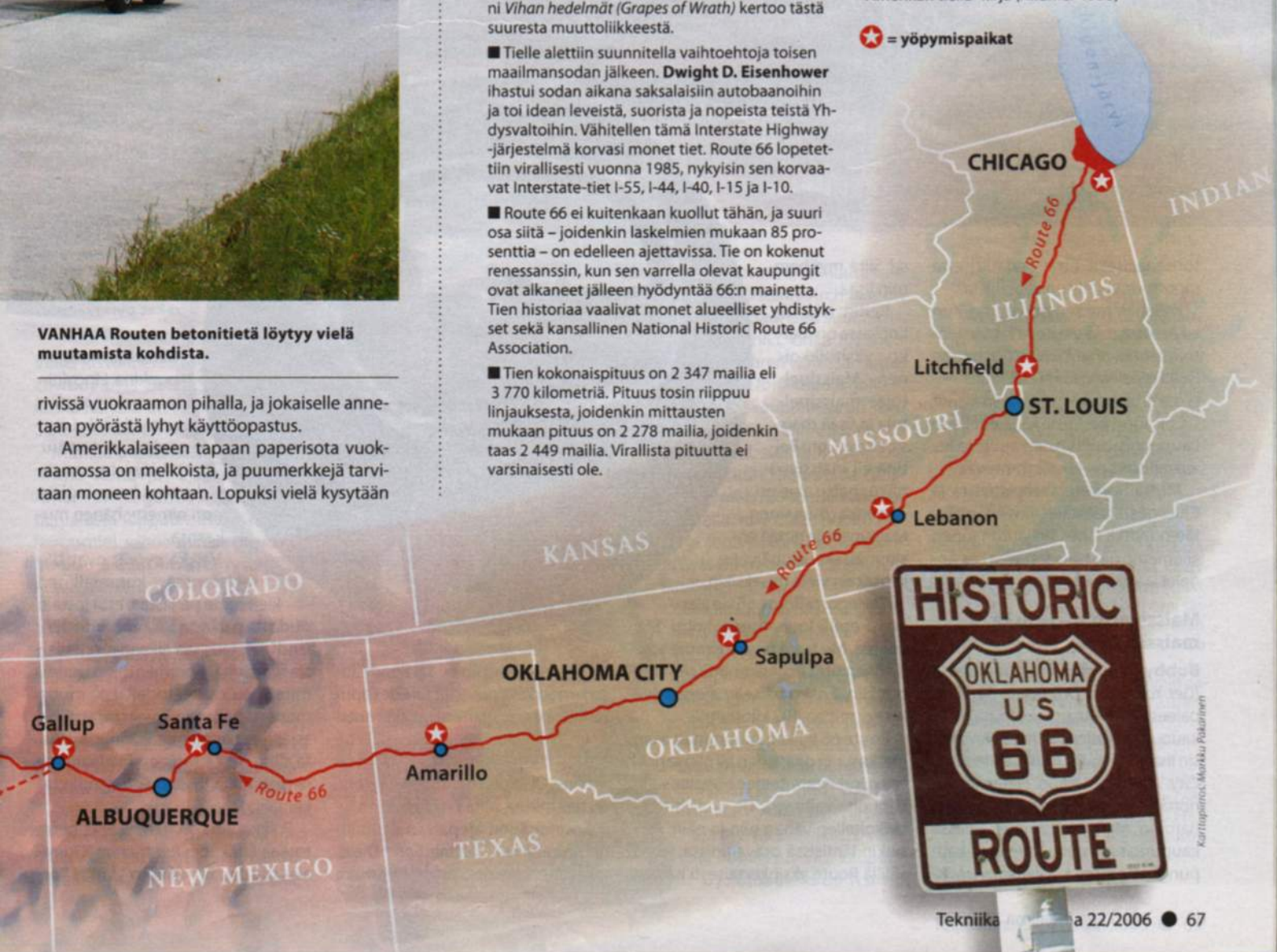
■ Kulkee kahdeksan osavaltion (Illinois, Missouri, Kansas, Oklahoma, Teksas, New Mexico, Arizona, Kalifornia) ja kolmen aikavyöhykkeen läpi.

■ Tunnetaan myös nimillä The Mother Road, The Main Road of America ja The Will Rogers Highway. **Will Rogers** (1879–1935) oli suosittu intiaanitaustainen näyttelijä ja cowboy.

• Lisätietoja muun muassa:

- www.national66.com
- www.historic66.com
- www.getyourkicksonroute66.com
- Lonely Planet Road Trip: Route 66 -kirja (2003)
- Markku Henriksson: Amerikan tiellä -kirja (Alfamer 1998)

★ = yöpymispaikat

TÄLLAISISSA maisemissa on kertakaikkisen pakko pysähtyä.

suusanallisesti, että "tiedätkö, että moottoripyöräily on vaarallista?"

Kyllähän me sen tiedämme. Kun aikaerosta tokkuraisena lähtee lentoa seuraavana päivänä ajamaan isolla ja painavalla H-D:llä – jollaisella osa ei ole koskaan aiemmin ajanut – Chicagon keskustaan ja edelleen kaupungista ulos ruuhkaisille teille, vaarallisuus on kouriintuntuva.

Mutta Routen lähtöpisteestä ja Chicagosta päästään ulos kunnialla, joten matka lähes neljäntuhannen kilometrin päässä odottavaa Los Angelesia voi alkaa.

Maissipeltoja – ja lisää maissipeltoja

Bobby Troupin legendaarisessa (*Get Your Kicks On*) Route 66 -kappaleessa mainitaan kaksitoista reitin kaupunkia: Chicagon ja Los Angelesin lisäksi St Louis, Joplin, Oklahoma City, Amarillo, Gallup, Flagstaff, Winona, Kingman, Barstow ja San Bernardino. Me majoitumme viidessä kaupungissa, mutta kolmessa kaupungissa emme käy lainkaan. Mik-

si? Siitä myöhemmin lisää.

Reitin alku Illinoisissa on melko yksitoikkoinen. Maissipeltoja, maissipeltoja ja lisää maissipeltoja. Corn Beltinä eli maissivyönä tunnettu alue on nimensä mukainen. Maissipeltoja riittää ensimmäiseksi ajopäiväksi ja osittain vielä toiseksikin.

Chicagosta Route 66 vie alaspäin, etelä-lounaaseen kohti St Louisia. Me tosin pysähdymme yöksi ennen sitä Litchfield-nimiseen kaupunkiin. Ensimmäiselle ajopäivälle kertyy mittaa 402 kilometriä.

Route 66 kulkee suurimman osan matkastaan pääteiden eli niin sanottujen interstate-teiden rinnalla, välillä puolta vaihtaen. Tie on kyltitetty paikoitellen vähän niin ja näin, varsinkin läntisissä osavaltioissa, joten välillä Route yksinkertaisesti katoaa

tai päättyy Road Ends- tai Road Closed -merkkeihin. Kartat tai edes apuna käytetty gps-laitte eivät aina auta. Kylttejä on monenlaisia, ja välillä ne ohjaavat jopa eri suuntiin: Route 66 tuonne, Old Road 66 tänne ja Historic 66 ties minne, aina ei minnekään.

Ensimmäisen ajopäivän kaupungista kannattaa poimia Springfield, joka tunnetaan presidentti **Abraham**

VAUHTIA on noin 110 km/h, mutta rekat pyrkivät ohi.

Lincolnin kotikaupunkina. Lincolnin talo on kunnostettu tyylikkääksi museoksi, ja tuntuu, että joka toinen rakennus kaupungissa on nimetty hänen mukaansa.

Vaikka pyörät ovat US-rekisterissä, kummallinen kielemme paljastaa, että jostain oudosta paikasta tullaan. "From Finland" -vastaus saa aikaan monenlaisia reaktioita. Kommentti on useimmiten "ou really, todellako", mutta monesti näkee jo ilmeestä, että kysyjällä ei ole pienintäkään aavistusta siitä, missä moinen fiinlaand sijaitsee, ehkä jossain Grönlannin takamailla.

Poikkeuksiakin löytyy. Eräs herra toteaa Finlandin kuulutuaan: "Ou really, the country of linux", **Linus Tor-**

▲ TAKSEISSA on valinnanvaraa, tässä H-D-taksi.

▲ TEHOA ja vääntöä löytynee riittävästi.

► MC Pink Ladys on lähtenyt ajelulle. Huomaa erityisesti "asianmukaiset" ajokengät.

▼ KUN pistät tiikeriä tankkiin voit ajaa tiikerillä.

valds siis tunnetaan hyvin. Eräs cowboy taas tietää Suomen, koska hänellä on suomalainen Sako-merkinen kivääri.

Monille paikallisille olemme "kovia kundeja" ajaessamme Amerikan legendaarisimman tien alusta loppuun. Yksi vanha herrasmies sanoo minun olevan "sankari ja suuri Amerikan ystävä". Kuten olenkin.

Viskiä vesisäiliössä?

Toisena ajopäivänä siirrytään uuteen osavaltioon eli Missouriin. Matkalta kannattaa mainita kaksi kiinnostavaa kohdetta: Mississippijoen ylittävä 66-maamerkki Old Chain of Rocks Bridge sekä St. Louisin Gateway Arch.

Old Chain of Rocks Bridge on maailin eli 1 609 metrin pituinen komea rautasilta, joka nykyisin tosin on suljettu liikenteeltä ja jota route-mat-

kaajatkaan eivät saa ajaa muuta kuin erityisluvalla. Gateway Arch taas on arkkitehti **Eero Saarisen** suunnittelema muistomerkki, jonka 192 metrin korkuisen kaaren väitetään antaneen mallin McDonald'sin logolle.

Erilaisia pikkukaupunkeja on Routen varrella todella paljon. Suurin osa niistä ei herätä suurta intohimoa, vaikka ne yrittävätkin saada turistik pysähtymään 66-logoillaan. Monet hotellit, ravintolat, huoltoasemat ja jopa kokonaiset kaupungit ovat enemmän tai vähemmän kuolleita.

Pikkukaupungeilla on kiinnostavia nimiä. Missouriista löytyy muun muassa Bourbon. Kaupungin vesitornissa on näyttävästi kaupungin nimi, joten arvuuttelempa, olisiko säiliössä aitoa bourbon-viskiä. Ei valitettavasti pääse maistamaan.

Pikkukaupungit markkinoivat itseään tienvarsikylteillä välillä räväkästi, välillä hupaisasti. Yksi kaupunki julistaa olevansa "A small

MATKANJOHTAJA Jussi Väisänen palkittiin matkan päätteeksi "Ameriikka-kypärällä".

"Jonnekin on päästävä"

■ MATKAOPPAANA toiminut **Jussi Väisänen** on kahdeksan vuotta Yhdysvalloissa asunut 37-vuotias tietotekniikan diplomi-insinööri, joka aiemmin työskenteli Nokian palveluksessa. Nykyisin hän on niin sanottu vapaa taiteilija, moottoripyöräilijä ja moottoripyörämatkojen vetäjä. Route 66 oli hänen ensimmäinen keikkansa PeterPan-Maailmalle.

Parhaiten Väisänen tunnetaan Because I Can -nimisestä matkasta, jonka hän teki Pohjois-Amerikassa keväällä 2005. Matka alkoi kotikaupungista Dallasista ja vei miehen aina Alaskaan saakka. Aikaa reissuun kului kolme kuukautta ja ajokilometrejä kertyi 36 000. Pyöränä oli BMW R 1150 GS Adventure.

Mistä idea moiseen matkaan? Mies kertookon itse:

"Polttava tunne sielussa... jonnekin on päästävä, joihin on tehtävä, mutta minne ja mitä? Mitä tässä elämässä oikein haluaa ja mihin tyytyä, milloin riittävästi on tarpeeksi? Onko minun hommani tässä elämässä kahdeksasta neljään neljän seinän sisällä vai haluanko jotain muuta?"

Tarvinneeko asiaa paremmin perustella. Miehen on tehtävä, mitä miehen on tehtävä.

Amerikan kiertomatkaan ja muihin Väisänen matkoihin, muun muassa Iron Butt -ajoihin, voi tutustua nettisivuilla www.touring-life.com. Sivuilta löytyy myös matkakertomus syyskuisesta Route 66-ajosta.

▲ TAKSEISSA on valinnanvaraa, tässä H-D-taksi.

▲ TEHOA ja vääntöä löytynee riittävästi.

► MC Pink Ladys on lähtenyt ajelulle. Huomaa erityisesti "asianmukaiset" ajokengät.

▼ KUN pistät tiikeriä tankkiin voit ajaa tiikerillä.

valds siis tunnetaan hyvin. Eräs cowboy taas tietää Suomen, koska hänellä on suomalainen Sako-merkinen kivääri.

Monille paikallisille olemme "kovia kundeja" ajaessamme Amerikan legendaarisimman tien alusta loppuun. Yksi vanha herrasmies sanoo minun olevan "sankari ja suuri Amerikan ystävä". Kuten olenkin.

Viskiä vesisäiliössä?

Toisena ajopäivänä siirrytään uuteen osavaltioon eli Missouriin. Matkalta kannattaa mainita kaksi kiinnostavaa kohdetta: Missisippijoen ylittävä 66-maamerkki Old Chain of Rocks Bridge sekä St. Louisin Gateway Arch.

Old Chain of Rocks Bridge on maailin eli 1 609 metrin pituinen komea rautasilta, joka nykyisin tosin on suljettu liikenteeltä ja jota route-mat-

kaajatkaan eivät saa ajaa muuta kuin erityisluvulla. Gateway Arch taas on arkkitehti **Eero Saarisen** suunnittelema muistomerkki, jonka 192 metrin korkuisen kaaren väitetään antaneen mallin McDonald'sin logolle.

Erilaisia pikkukaupunkeja on Routen varrella todella paljon. Suurin osa niistä ei herätä suurta intohimoa, vaikka ne yrittävätkin saada turistit pysähtymään 66-logoillaan. Monet hotellit, ravintolat, huoltoasemat ja jopa kokonaiset kaupungit ovat enemmän tai vähemmän kuolleita.

Pikkukaupungeilla on kiinnostavia nimiä. Missouriista löytyy muun muassa Bourbon. Kaupungin vesitornissa on näyttävästi kaupungin nimi, joten arvuutteleminen, olisiko säiliössä aitoa bourbon-viskiä. Ei valitettavasti pääse maistamaan.

Pikkukaupungit markkinoivat itseään tienvarsikylteillä välillä räväkästi, välillä hupaisasti. Yksi kaupunki julistaa olevansa "A small

MATKANJOHTAJA Jussi Väisänen palkittiin matkan päätteeksi "Amerikka-kypärällä".

"Jonnekin on päästävä"

■ MATKAOPPAANA toiminut **Jussi Väisänen** on kahdeksan vuotta Yhdysvalloissa asunut 37-vuotias tietotekniikan diplomi-insinööri, joka aiemmin työskenteli Nokian palveluksessa. Nykyisin hän on niin sanottu vapaa taiteilija, moottoripyöräilijä ja moottoripyörämatkojen vetäjä. Route 66 oli hänen ensimmäinen keikkansa PeterPan-Maailmalle.

Parhaiten Väisänen tunnetaan Because I Can -nimisestä matkasta, jonka hän teki Pohjois-Amerikassa keväällä 2005. Matka alkoi kotikaupungista Dallasista ja vei miehen aina Alaskaan saakka. Aikaa reisuun kului kolme kuukautta ja ajokilometrejä kertyi 36 000. Pyöränä oli BMW R 1150 GS Adventure.

Mistä idea moiseen matkaan? Mies kertokoon itse:

"Polttava tunne sielussa... jonnekin on päästävä, jotain on tehtävä, mutta minne ja mitä? Mitä tässä elämässä oikein haluaa ja mihin tyytyy, milloin riittävästi on tarpeeksi? Onko minun hommani tässä elämässä kahdeksasta neljään neljän seinän sisällä vai haluanko jotain muuta?"

Tarvinneko asiaa paremmin perustella. Miehen on tehtävä, mitä miehen on tehtävä.

Amerikan kiertomatkaan ja muihin Väisänen matkoihin, muun muassa Iron Butt -ajoihin, voi tutustua nettisivuilla www.touring-life.com. Sivuilta löytyy myös matkakertomus syyskuisesta Route 66 -ajosta.

